NEÎNDURĂTOAREA LEGE A IERTĂRII

"Atunci am auzit dangătul clopotului în ploaie, ca o binecuvântare, ca o chemare ezoterică pentru a ierta, pentru a fi mai bun. Odată cu acel sunet magic, am simţit că o parte din mine renaşte... întru eternitate. Pot fi doar cel care merit să fiu... şi pot dărui altora tot ceea ce am dobândit deja. Cu o singură condiţie: să vreau cu adevărat acest lucru".

Uf... Mi-am salvat însemnările în micul jurnal online, apoi am oftat, obosit. Oare are vreun sens ceea ce fac? Oare se va găsi, cu adevărat, cineva care să îşi aline zilele cu scrierile mele?

Nu ştiu... Poate că, în traducere, asta înseamnă "nu mai vreau să ştiu...".

Am închis calculatorul şi am plecat. Trebuia, între altele, să particip la o şedinţă la psihiatru.

Ajuns acolo, m-am uitat aproape cu bucurie împrejur – spre deosebire de lungile zile aglomerate şi istovitoare atât pentru pacienţi, cât şi pentru medici şi asistente, de data aceasta salonul de aşteptare era aproape gol. Se pare că voi scăpa ieftin astăzi!

O singură pacientă, o doamnă între două vârste, se mai afla acolo.

"Bună ziua! Să trăiască Securitatea! Ce mai face Securitatea?", m-a interpelat, fără vreo altă introducere.

Oops! Înseamnă că, săraca, chiar suferă de vreun sindrom de persecuţie sau ceva asemănător.

"Bună ziua! Nu ştiu ce face...", am răspuns, încercând să fiu politicos.

"Dar dvs. ce faceţi? Aveţi încredere în tratament?".

"Eu am venit la consultaţie. Da, am...".

"Credeţi că tratamentul poate face mai mult decât ceea ce reprezentăm noi înşine?".

Hopa. Înseamnă că, deşi are o problemă, nu duce lipsă de inteligenţă – a pus o întrebare pertinentă, la care şi eu mă gândisem de mai multe ori.

"Uneori, da...", i-am dat singurul răspuns care mi se părea cu adevărat corect şi adecvat.

Pentru o vreme, dialogul nostru s-a întrerupt. Am început să mă plimb nerăbdător pe culoar, am ascultat preţ de un sfert de ceas ştirile care anunţau noi măsuri de restricţionare, aşa cum ne servea Guvernul în fiecare zi de când începuse criza economică.

După ce m-am consultat cu medicul meu curant, ne-am reîntâlnit.

"Să trăiască Securitatea!", repetă aceeaşi formulă obsedantă. "Îmi face o deosebită plăcere să vă salut de fiecare dată...".

"Ascultă, femeie nebună! Sunt obligat să suport în fiecare zi şeful megaloman, Guvernul incompetent, vecinul isteric şi prietenele nemulţumite! Viaţa mea (ca şi a multora, de altfel) e un şir de neîmpliniri şi de frustrări. Nu găsesc în ea nimic care să mă bucure, nimic care să mă liniştească cu adevărat. Pentru ce trebuie să te mai suport şi pe tine? Hmm?

Poate că nu mai vreau să te mai suport şi pe tine...".

S-a albit la faţă şi a tăcut un moment, pentru ca apoi un rânjet de-a dreptul machiavelic să-i apară pe chip.

"Amigo, crezi că ştii totul, nu-i aşa? Crezi că lumea în care trăieşti e cea reală, eşti chiar sigur de asta...".

"Nu înţeleg... Ce vrei să spui?".

"Lumea asta, în care vorbim acum, nu există... Nu e altceva decât o iluzie... Adevărata lume, cea creată de noi aici, dar cu ecou în cu totul altă parte, o vei vedea curând... Să-mi spui atunci ce mai face Securitatea, bine?".

În lipsa oricărui răspuns coerent, am încuviinţat din cap şi am plecat grăbit mai departe.

Acasă, am văzut un film la video şi am încercat să mă relaxez.

Mâine va începe o nouă zi... Plină de acelaşi absurd. De aceleaşi lipsuri. Încărcată de aceleaşi prejudecăţi şi dogme stupide.

Ţârâitul prelung al telefonului m-a întrerupt din şirul gândurilor.

"Alo? Bună...".

Era un tip care s-a recomandat ca fiind superiorul meu.

"Bună... Scuză-mă, sunt cam obosit...".

"Obosit? Un membru de elită al Securităţii nu are dreptul să fie obosit. Avem o nouă ţintă, pe Bulevardul nr. 13. Te duci acolo şi înregistrezi tot".

"Poftim??!! Ce glumă mai e şi asta?".

"Nu e nicio glumă. Îmi spui ce ai făcut după ce termini".

"Auzi, tu...".

Click. A închis telefonul.

În curând, aveam să mă lămuresc de cel mai crunt dintre adevăruri. În drum spre Bulevardul nr. 13 (trebuia să verific, nu?) am intrat în ceva ce se putea numi o lume paralelă. Acolo nu existau timpi de respiro, nu existau parcuri, cinematografe sau restaurante, nu te puteai relaxa, nu aveai pe nimeni. Erau numai ţinte, securişti şi misiuni de îndeplinit.

În loc să fiu cunoscut ca scriitor, în loc să-mi popularizez nuvelele online şi să stau de vorbă cu cititorii, eram o cifră. Un simbol pierdut între documente.

Aveam o misiune şi o ţintă, asta era toată viaţa mea.

*

Am înregistrat, într-adevăr, tot şi i-am trimis caseta superiorului meu. Nu mă simţeam cu conştiinţa împăcată, dar nu aveam ce face. Eram un simplu pion pe o tablă de şah, un ofiţer care avea să fie, poate, în curând înlocuit cu un robot... dacă nu-şi îndeplineşte cu zel sarcinile.

Au trecut peste mine săptămâni aride, sterpe, în care nu îmi puteam permite nici să beau o bere... Nici să îmi amintesc cum arată o femeie. Aproape că nici să dorm.

După ce a terminat de studiat înregistrarea, comandantul mi-a mulţumit pe un ton formal şi apoi, la fel de oficial şi fără echivoc, m-a anunţat că am o nouă ţintă. Pe Bulevardul 27.

"Dobitocule, te urăsc... Aş vrea să putrezeşti în Iad", am gândit în timp ce îl salutam politicos şi părăseam încăperea.

Am mers pe străzi lăturalnice, am dormit în canale deghizat în om al străzii, ba, la un moment dat, a trebuit să iau şi o priză de aurolac pentru a nu mă da de gol. Am luat bătaie de la câţiva golani, am slăbit cinci kilograme, am început să am coşmaruri. Am decăzut dincolo de limita pe care orice intelectual ar califica-o ca fiind acceptabilă pentru condiţia umană.

Şi totul, pentru ce? Pentru un raport. Pentru o înregistrare. Pentru succesul unei misiuni care nici măcar nu ştiam dacă slujeşte o cauză dreaptă.

Aici nu se puteau pune întrebări, nici sugera că ai intui răspunsuri. Aici eram doar în îndeplinirea unei sarcini.

Blestemata de pacientă avusese dreptate... Această lume era cea reală şi tot ceea ce îmi era cunoscut din cealaltă se anulase, dispăruse efectiv. Dacă măcar pentru o secundă aş putea intui ce anume poate anihila acest univers de coşmar... Jur că voi dinamita totul fără nicio remuşcare, cu zâmbetul pe buze, aşa cum tot ei mă instruiseră să o fac... Şi mă voi întoarce la Ana, prietena mea, la cititori, în lumea scrierilor mele...

Va fi revanşa vieţii mele.

Dar din păcate nu aveam nicio pistă, nici cea mai vagă idee...

Într-o seară, ieşit din misiune, palid la faţă, tremurând, prost îmbrăcat, m-am intersectat cu strania mea cunoştinţă din lumea din care plecasem... Pacienta care vorbea mult.

"Ei, acum ştii? Ce face Securitatea?".

Sângele mi-a urcat năvalnic în cap şi m-am înroşit la faţă. Am scos un icnet de neputinţă.

"Ai avut dreptate... Suferinţa mea îţi produce vreo mulţumire?", am întrebat, apoi m-am răsucit pe călcâie, de parcă aş fi fost un soldat, şi am dispărut în întuneric.

La capătul a două luni de chin, am primit un fel de permisie. Timp de trei zile, nu mai mult, puteam face ceea ce doream. Până când aveau să ne înlocuiască cu roboţi, nu puteau să ne refuze această concesie minimă, altfel am fi dat în primire.

M-am dus direct în primul bar pe care l-am găsit deschis şi am turnat vreo trei beri în mine, consecutiv.

Nici nu am reuşit să mă ameţesc niţel, că un individ musculos şi beat criţă a început să facă atmosferă în local.

Făcea comentarii triviale la adresa tuturor femeilor, spunea bancuri deocheate şi râdea zgomotos, îl înjura pe barman. L-am ascultat o dată, de două ori, de trei ori... până când n-am mai rezistat.

I-am aplicat o priză din repertoriul care-mi era, de acum, binecunoscut şi l-am imobilizat, cu spatele lipit de un zid.

"Amigo... Te crezi şmecher, nu-i aşa? Am o viaţă cruntă, de neîndurat

aproape. Îmi irosesc tot timpul, toată mintea şi energia pentru o misiune cretină a unui superior la fel de cretin. Am uitat ce înseamnă până şi demnitatea de om. Înainte de toate acestea, eram scriitor... Într-o lume în care lucrurile nu stăteau cu mult mai bine. Îi suport pe toţi, fără să crâcnesc. Poţi să-mi dai măcar un singur motiv pentru care ar trebui să te suport şi pe tine, să-ţi ascult inepţiile? Aşa, ca bonus? Poate că nu mai sunt dispus să o fac...".

Mi-a aruncat o privire ciudată.

"Tâmpitule... Tu, de fapt, vrei să ieşi de aici, nu-i aşa?".

"Nu tu ai să mă faci pe mine tâmpit... Să nu te mai văd prin barul acesta!", i-am aruncat printre dinţi şi i-am dat drumul, izbindu-l în acelaşi timp de perete.

Am plecat şi m-am îndreptat către hotelul în care aveam rezervată o cameră pentru trei zile.

Ajuns la destinaţie, am făcut un duş şi m-am aruncat în pat. Oare când voi putea şi eu să am o viaţă normală?

*

Tocmai când credeam că voi avea parte măcar de un strop de linişte, deşi permisia abia se încheiase, am primit un nou telefon de la comandant. Voia să spionez un adolescent.

Am vrut să protestez. Să spun că nu e drept, că oricum nu eram de acord cu violarea intimităţii cuiva, dar în ce priveşte teenagerii, mi se părea cu atât mai reprobabil. Ce naiba, toţi am trecut prin vârsta aceea, toţi am încălcat un pic legea, am băut, unii s-au şi drogat... Nu aprob aceste manifestări, dar nici să ajung cel mai odios dintre turnători nu pot accepta.

Dar ştiam prea bine că acest drept îmi fusese luat din momentul în care semnasem angajamentul cu Securitatea. Moment pe care, ce-i drept, nu mi-l mai aminteam... dar ştiam sigur că existase cândva. În această lume, pe care pacienta o definise ca fiind cea reală.

Mi-am înecat lacrimile (deja mă podidiseră fiorii neputinţei totale) într-un zâmbet larg.

"Desigur, am înţeles... Obiectivul de pe strada 37. Voi face ceea ce ştiu eu mai bine", l-am asigurat pe superior.

Astfel a început o nouă săptămână de coşmar.

M-am amestecat în lumea traficanţilor mărunţi, am ascultat câteva convorbiri, apoi m-am dus direct în apropierea locuinţei puştiului, închiriind o cameră la un hotel din apropiere. Era supravegheat pentru nimic altceva decât mici doze de marijuana.

Într-o săptămână, am aflat tot. Cu cine se întâlnea, cine îi furniza ţigările, cu cine se culca, pe ce site-uri avea cont... ce iz avea aerul pe care îl respira. Şi am înregistrat tot, bucată cu bucată. Doar asta era meseria mea...

Era să fiu deconspirat şi să iau bătaie de la vreo câţiva colegi de-ai lui în timp ce filmam cu telefonul o colegă de clasă a lor, o blondină cu pantaloni albi...

Atunci am făcut un lucru pe care n-am să-l uit niciodată. Pentru a nu mă da de gol. Pentru a nu periclita misiunea.

Le-am spus că sunt obsedat sexual. Că, nevrând să fac niciun rău nimănui, şi suferind pe jumătate de impotenţă, înregistrez fete tinere pe mobil şi apoi mă duc la mine acasă şi mă uit la ele toată noaptea... Fără să le fac publice, fără să mă iau de ele în viaţa reală, fără să periclitez pe nimeni.

Liderul grupului m-a ascultat rânjind amuzat, iar din reacţia lui finală am înţeles că nu urma să-mi poarte prea multă pică. Mi-a aruncat ultimul număr din Playboy, pe care îl avea în rucsac, şi mi-a urat, textual, "lăbuţă plăcută".

I-am mulţumit, bâlbâindu-mă intenţionat, apoi am dispărut.

O făcusem şi pe asta.

La sfârşitul misiunii, după ce am predat probele, pe lângă extenuare, m-a încercat un sentiment de dezgust total, aproape de ură faţă de mine însumi.

Pentru Dumnezeu, ce am ajuns să fac? Cine mă mai poate salva? Care a fost momentul în care, cu adevărat, m-am vândut?

A urmat o nouă infiltrare în lumea vagabonzilor de cartier, pe parcursul căreia a trebuit să mă cobor din nou mult sub ce aş fi putut considera drept acceptabil. Am dormit iar prin gunoaie, mulţumindu-mă cu compania pisicilor vagabonde.

Când a sosit momentul celor trei zile de permisie, am răsuflat uşurat. Măcar trei zile...

M-am hotărât ca, de data aceasta, să îmi petrec timpul într-un bordel.

Ajuns acolo, am ales o fată, am plătit şi am încercat să stabilesc termenii înţelegerii.

"Nu-i nevoie să stabileşti nimic. Uite, eu stau întinsă, tu îţi faci treaba şi după aia te cari...", rosti fata ostentativ.

"Poftim??!". Aproape că nu-mi venea să cred. O asemenea lipsă de respect faţă de client nu mai întâlnisem decât foarte rar.

"Tu l-ai turnat pe Mickey, nu-i aşa? Ce-ai vrea, să fiu extaziată că o pun cu tine?".

Mi-am luat înapoi banii şi m-am îndreptat către ieşire, fără să o ating.

"Auzi, ce ştii tu despre viaţa mea? Ce mama naibii ştii? Ştii că nu am vrut să fiu niciodată aici? Ştii că îmi vine zilnic să mă sinucid, că îmi urăsc superiorii, că nu mai pot suporta amintirile lumii din care am venit? Pentru ce, spune-mi pentru ce ar trebui să te mai suport şi pe tine? PENTRU CE?", am răcnit şi am ieşit trântind uşa.

*

O cât de mică portiţă prin care să mă strecor... Prin care să scap din acest

infern.

Dacă aş putea intui...

Aş arunca totul în aer, vă jur. Nimic nu îmi va părea mai dulce.

După ce permisia ratată s-a încheiat, am fost, inevitabil, contactat din nou de superior.

Am fost înştiinţat că urmează să fiu trimis într-o misiune specială. Ceva ce nu mai făcusem niciodată până atunci.

"Adică?", m-am interesat, aşteptându-mă la ce era mai rău.

"Prietene, trebuie să te mai relaxezi şi tu...", începu comandantul, ceva mai jovial ca de obicei. "Cum să zic... Nevasta unui mare boss a pus ochii pe tine. Nu vrea altceva decât să o vizitezi o noapte pe lună, fără să ştie nimeni... Şi, desigur, să faci ce ştii tu mai bine pentru o femeie...".

"Poftim???!!". Mi-am pierdut echilibrul şi m-am aşezat pe scaun.

Aş fi vrut să spun că nu pot accepta aşa ceva. Că nu sunt o simplă marfă. Că am o conştiinţă. Că, oricum, nu îmi mai face nicio plăcere nimic din tot ceea ce se întâmplă cu mine, din ce se petrece în jurul meu. Că îmi vine să vomit.

Dar, fireşte, ştiam că acest drept îl pierdusem chiar din clipa în care fusese parafat angajamentul. Puteam fi înlocuit imediat, călcat de o maşină... sau să-mi fie spălat creierul.

La gândul acestei din urmă posibilităţi, m-am înverzit.

"Prea bine, comandante... Unde şi când?", m-am interesat pe un ton care mi-a ieşit chiar afabil.

Mi-am petrecut următoarea săptămână în tăcere. Poate cea mai adâncă tăcere din viaţa mea. Probabil că o voi ucide pe nevasta marelui boss şi apoi mă voi sinucide. Tot le plac unor cititori finalurile însângerate.

Dacă aş putea intui, măcar pentru o clipă...

Când vremea a sosit, m-am urcat în taxi şi am plecat către destinaţia care-mi fusese precizată.

Ploua în rafale.

La jumătatea drumului, şoferul a oprit pentru a-şi cumpăra ţigări. Pe partea cealaltă a drumului, se afla o biserică. Dangătul clopotului s-a făcut auzit cu putere, făcând un mixaj bizar cu sunetul ploii care cădea în iarbă, pe asfalt.

"Atunci am auzit dangătul clopotului în ploaie, ca o binecuvântare, ca o chemare ezoterică pentru a ierta, pentru a fi mai bun. Odată cu acel sunet magic, am simţit că o parte din mine renaşte... întru eternitate. Pot fi doar cel care merit să fiu... şi pot dărui altora tot ceea ce am dobândit deja. Cu o singură condiţie: să vreau cu adevărat acest lucru".

Cândva, am scris asta...

Apoi mi-am amintit spusele tipului din bar, aparent fără înţeles:

"Tâmpitule... Tu, de fapt, vrei să ieşi de aici, nu-i aşa?".

Într-o fracţiune de secundă, am ştiut.

Acum îmi dau seama ce trebuie să fac... Cum pot arunca totul în aer.

Când am ajuns la locuinţa nevestei boss-ului, am intrat după ce am sunat de două ori şi jumătate, aşa cum fusese convenit.

Mă aştepta, pe jumătate goală, între cearceafuri.

Am sorbit din ceaşca de cafea de pe măsuţă şi m-am adresat ei, fiindcă simţeam nevoia să spun cu glas tare acele cuvinte. Care, în pofida a ceea ce s-ar fi putut crede, erau sincere.

"O viaţă întreagă m-am luptat cu o problemă... Astăzi am rezolvat-o. M-am confruntat cu cele mai imposibile şi de nedorit situaţii şi, exact când totul ajungea la punctul culminant, când nu mai puteam suporta, apărea o persoană cu o cerere, sau cu o problemă, sau cu o simplă intervenţie verbală ce avea darul să-mi umple paharul, să mă determine să cedez nervos.

Lucrul nepotrivit la momentul nepotrivit. Şi niciodată, absolut niciodată, n-am putut să acord iertarea mea persoanei respective.

Să nu te superi dacă îţi voi spune că la fel am primit şi cererea ta. Nu am practicat niciodată acest tip de meserie şi nu voiam decât să plec acasă.

Dar acum de-abia înţeleg că şi tu trăieşti o dramă asemănătoare. Poate că soţul tău e violent şi nu ştie cum să fie atent cu tine... Poate că nu ai cu cine să vorbeşti dimineaţa, când eşti singură acasă şi trebuie să te îngrijeşti de lucruri casnice... Poate că nu ai pe nimeni care să te înţeleagă, poate că pur şi simplu eşti sătulă de viaţa pe care o duci...

Ei bine, înţelegând toate acestea, mă ofer să-ţi îndeplinesc cererea... Şi să te iert. Auzi zgomotul ploii de afară? Clopotul? Te iert, sincer, din toată inima... TE IERT!", am rostit, brusc eliberat, fiindcă ştiam că nu voi reuşi decât dacă voi spune adevărul.

*

După ce m-am despărţit de soţia neglijată, pe autostradă, s-a făcut întuneric în jurul meu. Furtuna s-a pornit, cerurile s-au crăpat, iar eu aproape mi-am pierdut cunoştinţa.

Pentru o jumătate de oră, nu am ştiut unde sunt, ce se întâmplă cu mine, ce fenomene au loc în jurul meu. Bănuiam însă că ar fi trebuit să mă simt în siguranţă.

Auzeam doar zgomotul purificator al ploii, peste tot, cuprinzându-mă, eliberându-mă...

Când mi-am venit în fire, mă aflam în apartamentul meu. În cea dintâi lume, pe care nu o mai văzusem demult.

Pe comodă, stătea un bileţel scris de Ana.

"Astăzi şi mâine stau la o prietenă. Tocmai a venit din Canada. Nu stă decât o săptămână şi vreau neapărat să vorbim pe îndelete. Nu uita că azi ai ultimul termen la tribunal. Ne vedem în curând. Vorbim, bye! Ana".

Tribunal?

Desigur, nu puteam fi supărat de dorinţele ei. Dar nu mai ştiam sigur ce anume aveam eu de făcut.

Mi-am sunat psihiatrul, întrucât era singura mea legătură cu problemele cu

care mă confruntasem înainte.

Am aflat, astfel, că mi se intentase un proces pentru atentat la pudoarea unei minore, care mai era şi fata unui cunoscut securist. Tergiversasem, pe parcursul mai multor luni, întreaga poveste, dar totul se apropia de final. Între timp, scrierile mele se vânduseră destul de bine, găsisem chiar o poartă către o altă lume, considerată de mulţi ca imaginară, dar pe care eu mă încăpăţânam să o consider cea reală, aşa cum, la început, îmi sugerase şi o altă pacientă. În stabilirea adevărului despre cele două lumi intervenise rolul său, al psihiatrului, dar fără reuşita scontată. Nu mă sfătuia să încerc să evadez acolo, încercând să scap de proces.

"Nici nu aveam intenţia... Şi nici nu ştiu dacă aş mai avea cum", l-am asigurat.

Îmi ura succes, amintindu-mi, totodată, că fapta mea fusese destul de gravă.

I-am mulţumit şi m-am pregătit pentru înfăţişarea la proces.

Acolo lucrurile au mers rău, chiar foarte rău pentru mine. Am primit şapte ani de închisoare şi interdicţia de a mai publica în mai multe state, considerându-se dăunător chiar conţinutul unora dintre operele mele.

Tot ce îmi mai rămânea era dreptul la recurs.

Întrucât voiam să ştiu ce şanse aş mai putea, totuşi, avea în cazul acestui recurs, i-am solicitat judecătorului o convorbire particulară, un tête-à-tête. A acceptat, fără prea mult entuziasm.

În câteva minute, i-am expus ceea ce mi se părea esenţial pentru cazul meu, l-am asigurat de o viitoare bună purtare şi i-am solicitat, deşi voalat, clemenţă.

Mi-a răspuns, textual:

"E plină lumea de obsedaţi sexual, de pedofili, de tot felul de indivizi de care ţi se face, pur şi simplu, scârbă. Ei reprezintă un pericol imens pentru bruma de moralitate care ne-a mai rămas, care ne mai face încă oameni, pentru viitorul - pe care l-am vrea fericit - al acestor copii şi adolescenţi. Reprezintă o piedică în calea către Dumnezeu. Pentru că mi-ai vorbit ca de la om la om, am să-ţi răspund la fel. Am şefi care mă terorizează zilnic cu pretenţii absurde, o nevastă lesbiană, prieteni care profită de mine şi o fetiţă a cărei prietenă a fost violată într-un parc de distracţii. În aceste condiţii, poţi să-mi dai un motiv, măcar unul singur, pentru a te mai ierta şi pe tine? Poate că, pur şi simplu, nu mai vreau să fac asta".

"NUUUU!!!", am răcnit şi am căzut în genunchi. "NUUUU!! Nu se poate!". Am continuat să urlu, cuprins de spasme, smulgându-mi părul din cap. "Nu se poate.. Nu replica asta...".

Peste câteva zile, când m-am trezit, într-o dimineaţă ceţoasă, mobilul meu a ţârâit prelung.

Era comandantul. Aveam o misiune de îndeplinit...